

I. jednání – dílna loutkaře

- Juliánka: Haló, haló, je tu někdo, á to je dobře, že jste tady děti, už jsem se bála, že jsem tu sama. Víte, já jsem tak trochu smutná, protože všichni moji kamarádi mají svou pohádku - čerti, drak, vodník, poustevník, jenom já nic a říkají mi zbytečná loutka. Jmenuji se Júliánka a hledám všude svoji pohádku, ale všude, kam přijdu na mne hned spustí. ty běž pryč, ty sem nepatříš, to není tvoje pohádka, běž jinam! Ale kam? Že prý tak divně chodím a vypadám, no tak kam mám jít, kde najdu svoji pohádku, kdo mi poradí? Vždyť ani ten starý loutkař Tomáš, co nás vyrábí a opravuje neví co se mnou.
- Tomáš: Dobré odpoledne děti, víte kdo já jsem? Tak se podívejte co tady vidíte a možná, že to někdo z vás pozná. Ano, jsem loutkař, to je ten, co vyrábí nebo opravuje loutky. Vidíte, tyhle všechny potřebují něco opravit – ježibaba z perníkové chaloupky, rytíř ze začarovaného lesa nebo tady ta holčička z vodníkovy Haničky, kozlíček, zkrátka tak jak tady visí, každé něco chybí a já to musím dát do pořádku. Tak co máte?
- Ježibaba: Já mám mít na nose bradavici, takovou velikánskou s chlupem a ta mi při posledním představení upadla. Tak mi tam přidelej novou.
- Tomáš: No počkej, ale z čeho mám teď nahonem udělat bradavici, počkat, už to mám, děti nemáte náhodou někdo v puse žvýkačku? Já vím, že se to v divadle nemá, ale náhodou? / improviz. dle situace / Počkat, já tady mám někde kousek plastelíny, tak ji udělám z plastelíny. / dělá a zpívá /
- plastelína, plastelína, ta se hodí na leccos
udělám zní bradavici, nebo třeba dlouhý nos.
- No a je to.
- Rytíř: Tomáši, já mám tupý meč a nemůžu s ním zabít draka. Minule jsem už nestačil useknout sedmou hlavu a pohádka málem dopadla špatně.
- Tomáš: No ano, s rytířem je to špatné. Po každé pohádce, ve které se bije s drakem se meč ztupí o dračí šupiny a pak to neseká. Ukaž, já meč přebrousím brouskem karborundum a budeš se sním moci i oholit.
- šmiknu jednou, šmiknu dvakrát a když šmiknu potřetí
meč je ostrý a hned každá dračí hlava odletí.
- Tak, tady to máš a pozor, ať se nám neřízneš.
- Holka: Tomáši, já mám hrát za chvíli červenou Karkulku a podívej se jak vypadám, potřebuji jiné šaty.
- Tomáš: Ono se tady má hrát divadlo, ale já myslel, že se děti přišli podívat, jak opravuji loutky a ono zatím divadlo. A o čem mělo být to divadlo, jaká pohádka se má dnes hrát, děti víte to? / podle situace / O zbytečné loutce, ale tady žádná zbytečná loutka není, vlastně je, Juliánka, ale ta přece nemůže hrát, vždyť nemá nic vyzkoušeno. Ba ne, žádná pohádka nebude, dnes bude jen zkouška. A tobě ty šaty vymění teta až zítra. Už je má ušité, tak tě

jenom do nich obleče. Tak a tebe satanáši jsem si nechal na konec, protože s tebou je vždycky nejvíc práce. Tak co to bude dneska?

Čert : Ale posledně mě ten Tonda v čertimlýně tak zmydlil, že vůbec necítím záda a nemůžu pořádně chodit. Nemáš nějakou mast na bolest, nebo prášky, aby mi to přešlo?

Tomáš: Mast ani prášky nemám, ale možná že by stačilo tě ještě trochu přetáhnout koštětem a bylo by po bolesti. Počkej, já tě aspoň trochu namasíruji.

čerti to jsou darebáci za každého počasí
mají rohy, černé tváře a chlupaté ocasy

Tak co, je to lepší?

Čert: Zdá se, že ano. Díky a poslyš, nechceš mi náhodou upsat dušičku? Budu ti sloužit až do konce života.

Tomáš: Mazej do pekla, ty špindíro čertovská a koukej sekat dobrotu, jinak si už nezahraješ. Vidíte děti – tady se potvrdilo přísloví – čiň čertu dobře, peklem se ti odmění.

Vodník: Já bych měl také jednu prosbu, když zvedám pokličky z hrnečků, co v nich mám schované dušičky, tak z nich mají lítat bubliny a ty posledně vůbec nalítaly. Tak nevím jestli je v pořádku bublifuk, podívej se, máš jej zrovna na stole.

Tomáš: Počkej, hned se na to podívám – náplň je v pořádku, tak by to mělo fungovat / zkouší a létají bubliny i do hlediště /. Ty jsou krásné vidíte děti, no chyťte si nějakou. To musel někdo slabě nebo špatně foukat. To bude v pořádku hastrmane.

Loutky: My už chceme hrát, nebo aspoň zkusit ano, hrát

Tomáš: Copak vy, vám je hej, každý máte tu svoji pohádku, ale co chudinka Juliánka, kdepak ji máme – a tady jsi, pojď ke mně, víš, ty jsi stejně moje nejmilejší loutka. A už se netrap, že nemáš žádnou svoji pohádku, ty si ji určitě jednou najdeš a sama. A abys nebyla smutná, tak si zazpíváme ano?

Písnička: A že všichni říkají, že jsi taková divná a že divně chodíš, to není žádná pravda, ty totiž nechodíš, ty tančíš.

II. jednání

Karkulka: To je divné, všichni mi říkali, Karkulko až půjdeš přes les s košíčkem plných dobrot k babičce do chaloupky potkáš vlka, ale nic se neboj, všechno dobře dopadne. A já jsem žádného vlka nepotkala. To jsem ráda, že jsem už tady babičko, snad se od tebe dozvím co se vlastně stalo.

Babička – Juliánka: Co by se stalo, teď se máš zeptat mě .....

Karkulka: A na co? Já už vím proč máš tak velké uši?

Babička – J.: To, abych tě lépe slyšela.

Karkulka: Proč máš tak velké oči?

Babička – J.: To abych tě lépe viděla.

Karkulka: Proč máš tak velkou pusou?

Babička – J.: To abych tě .....

Karkulka: Já už vím odkud tě znám, ty jsi ta holčička, kterou jsem potkala v lese a které jsem si postěžovala, že jsem žádného vlka nepotkala.

Babička – J.: Já jsem ti chtěla jenom pomoc a zahrát si ve Vaší pohádce vlka.

Myslivec: Co to slyšíme, ty by chtěla hrát v naší pohádce vlka?

Babička: Co to slyšíme? To přece nejde, vlk nás musí napřed spolknout .....

Myslivec: A pak mám přijít já, rozpárat vlkovi břicho, vás vysvobodit a zašít mu do břicha hromadu kamení.

Karkulka: Vlk potom dostane žízeň, když se probudí, jde k potoku tam se nakloní, spadne do potoka a utopí se, protože ho kameny tíží v břiše.
A tohle nám ty tady nezahraješ.

Babička – J.: Já jsem vám jen chtěla pomoci.

Karkulka: Musíš jít dál hledat jinou pohádku a kdybys cestou potkala našeho vlčka, tak mu řekni ať se vrátí, bez něj nemůžeme naši pohádku hrát.

Vlk: vrčí

Juliánka: Já se tě nebojím.

Vlk: Proč?

Juliánka: Protože tě znám.

Vlk: A odkud?

Juliánka: Ty patříš do pohádky O červené Karkulce.

Vlk: Jak to víš?

Juliánka: Teď jdu zrovínka z téhle pohádky a všichni jsou smutní a trošku naštvaní.

Vlk: Vrrr, proč?

Juliánka: Protože tě potřebují, bez tebe nemohou pohádku hrát.

Vlk: Já vím, já jsem je chtěl jenom trošku vytrestat. To bylo pořád řečí, pořád na mě něco viděli. Tak dobře, já se už tedy vrátím a tobě přeji šťastnou cestu. Jak se vlastně jmenuješ?

Juliánka: Zbytečná....., co to vlastně povídám – Juliánka.

Vlk: Tak Juliánko, já už běžím – ahoj, ahoj .....

Juliánka: Z bohem vlčku.

Písnička:

Hrnečku vař

Dcera: Ty mámo podívej se co jsem dostala v lese od takové hodné babičky.

Máma: Ne, to se musí?
Teď už je to jedno.

Dcera: Představ si co ten hrneček umí. Babička říkala: Stačí říct hrnečku vař a hrneček navaří tolik kaše, kolik jen budeme chtít a pak stačí říct hrnečku dost a hrneček přestane sám vařit. A takhle to můžeme dělat pořád dokola. To bychom mohli nakrmit celou vesnici.

Máma: To tak, do teď jsme byli chudí, tak ať jsou chudí ostatní. Dej ho na pec a začneme vařit.

Dcera: Hrnečku vař! Hrnečku vař! Tak bude to! Nic.

Máma: Hrnečku vař! Hrnečku vař! – Co ti to ta Babka dala, pěkně tě napálila. Tak jsem se z toho rozčílila, že se musím jít na chvíli do komory lehnout.

Dcera: Mámo já jdu taky – aspoň zaspím ten hlad.

Juliánka: Tak jsem ty dvě chvíli poslouchala, tohle bude ta moje správná pohádka.

Pohádka: A co bys v mé pohádce chtěla hrát?

Juliánka: Já tě znám, ty jsi pohádka Hrnečku vař.

- Pohádka: Za to, že jsi mě poznala tak ti pomůžu tu kaši uvařit.
- Juliánka: Jé, já budu vařit kaši a budu užitečná a budou mě mít rádi. *Ještě že jsou si vzala*
~~Tak to si musím skočit ještě pro zástěru a vařečku. Tak, už jsem tady pohádka.~~
tu novou zástěru, uvidíš pohádka že už ne to sluší
- Pohádka: Vidím to, jak ti to sluší. Víš ty, co do takové správné kaše patří?
- Juliánka: To nevím.
- Pohádka: Já ti pomohu. Tak třeba co je tohle ..... A co je tohle.... A tohle tam taky patří?
Já myslím, že už by to mohlo stačit. Pořádně to zamícháme a teď to ode mne vezmi a postav na pec. *Určitě to už dovaříš sama.*
čekat
- Juliánka: Děkuji ti Pohádko.
- Pohádka: Vidím, že ti nechybí správné vychování .....
- Juliánka: Jé, ta je dobrá.
- Dcera: Mámo, někdo nám jí naší kaši.
- Máma: Co tady děláš? Jak se opovažuješ, ukaž dej to sem.
- Dcera: Mňam! Ta je dobrá!
- Máma: Nech mi taky, a je po kaši, ty jsi všechno snědla.
- Dcera: Já – ty jsi taková nenasyta!
- Máma: Holka jedna drzá, počkej až tě chytím.
- Dcera: Au au au, ona za to může!
- Máma: To je pravda – koukej nám vyčarovat zase novou kaši!
- Juliánka: To už nejde.
- Máma, dcera: Proč?
- Juliánka: Protože jste hrneček dostaly a ani nepoděkovaly.
- Máma: Holka jedna drzá, koukej upalovat z naší pohádky! Stejně jsi ji celou zkazila a už se k nám nevracej!
- Dcera: My tě tady nechceme!

HUDBA

III. jednání

- Juliánka: Jak mi to ten Tomáš říkal – ne, jak mi to říkali ti ostatní, když mne odevšad vyháněly – ty tak divně chodiš, jako by si se vznášela na špičkách – na špičkách – počkat, já budu baletka. Ano i Tomáš mi to říkal – ty nechodiš, ty tančíš na špičkách jako baletka. Co to říkám – baletka – to je těžké, ale co to jen tak zkusit. Já to zkusím, ach jo, jenže k tomu je třeba se naučit spoustu věcí.
- Pohádka: Juliánko, Juliánko, slyšíš, právě si se ocitla ve své pohádce. Cesta, kterou si prošla nebyla marná. Slyšíš, už hraje hudba.
- Pierot: Pojď mezi nás, zatanči si semnou.
- Loutky: Zatanči si s ním, zatanči si s námi, pojď s námi do kola .....
- Juliánka: Ten váš sál je nějaký divný i ta hudba, tu neznám a proč vám nevidím do tváří.....
- Loutky: Pojď mezi nás, tanči s námi, pojď.....
- Juliánka: Vy nejste moje pohádka^{Počkat}, moje pohádka je jiná, hodná, kam ses mi poděla moje pohádka?
- Pohádka: To ti ještě nesmím říci, sama musíš najít odpověď. Neměj strach, vždyť už si překonala první překážku, tak už si přej!
- Juliánka: Co si mám přát, já už vím, krásné šaty a boty, vždyť už jsem ve své pohádce a jsem baletka ..... a ještě křišťálové lustry a zrcadla, abych se v nich mohla vidět, jé to je krása.^{Počkat}
- Pohádka: Právě si správně zvolila svou pohádku a splnila druhý úkol.
- Juliánka: Moje pohádka se jmenuje O krásné baletce?
- Pohádka: Počkej, ještě tě čeká poslední úkol.
- Juliánka: Jaký?
- Pohádka: Na to musíš přijít sama.
- Juliánka: Už vím, baletka přece tančí.
- Pohádka: Správně.
- Juliánka: Ale k tomu přece potřebuji hudbu.
- Pohádka: Slyšíš, už hraje.
- Juliánka: Já to nedokážu, já mám strach.

Pohádka: Juliánko, když to nedokážeš, tvoje pohádka navždy zmizí, už ti zbývá jen poslední krůček.

Pierot: Smím prosit?

Juliánka: Kdo jsi?

Pierot: Já jsem přece tvůj tanečník, kterého jsi zachránila a vyvedla z té špatné pohádky, pamatuješ, pojd', povedu tě.

Pohádka: Splnila jsi svůj třetí a poslední úkol. Našla jsi svoji pohádku, která se jmenuje.....

Juliánka: Já vím – O krásné baletce a statečném pierotovi.

Pohádka: Nebo také O zbytečné loutce, která už není zbytečná.

Pierot: Ale já nejsem přece žádný hrdina, nebýt tebe, tak bych tady vůbec nebyl. Já ti jen Pomáhám s tím, co už ty stejně dávno umíš – tančit.

Juliánka: A nebude to trochu smutné, že v té pohádce budeme jen my dva?

Tomáš: Ale co vás to napadá, vždyť máte přece svoje publikum.

Jul.+Pie.: Jaké.

Tomáš: No přece děti.

Loutky: Juliánko, kde jsi byla, my jsme tě všude hledali,... a kdo je tohle?

Juliánka: To je můj tanečník, Pierot se jmenuje a máme už svoji pohádku.

Loutky: Jakou?

Pierot: O krásné baletce .....

Juliánka: a statečném Pierotovi

Loutky: Jé, tu neznáme, tak nám aspoň kousek zahrajte.

Pierot: Smím prosit?

Loutky: To je krásná pohádka, můžeme tady s vámi být? Budeme vám dělat publikum.

Juliánka: Dobře, tak už pojd'te.

Loutky: Kam?

Tomáš: Přece na děkovačku. To byla krása, já jsem dojatý až za ušima. Jsem opravdu šťastný, že moje nejmilejší loutka má konečně svoji pohádku a našla si ji sama.

Tak nashledanou děti a hledejte si také každý tu svoji pohádku, nebudte nikde zbyteční.

My loutky na niti i loutky na drátku
pro naši Julii hledáme pohádku,
~~pro naši Julii~~, Julii, Juliánku.

Pro naši Julii
loutky zase ožijí,
pro naši Julii, Julii, Juliánku.

Bez pyšných princezen
v zámku a ve skvostném sálu,
chci svoji pohádku znát.
Bez krásných rytířů
a moudrých tatíčků králů,
chci o krásné baletce hrát.

Pro naši Julii
loutky zase ožijí,
pro naši Julii, Julii, Juliánku.

~~Pro naši Julii~~
~~loutky zase ožijí,~~
~~pro naši Julii, Julii, Juliánku~~

My loutky na niti i loutky na drátku
pro naši Julii hledáme pohádku
Julii, Juliánku.

Nemam ja na tom svate!
Pohani jedine! uvi jau mat
a zpiat dikan, snad mi Touas
promione.

Pohani a pohadit chci ušachna
detska sodicza, ~~sestavuju~~ ^{o tom si} kařda
malna, babilza i akicza,

Az zas pıejdu přes ty horř!
Kudy vada cesticza, ted už zas mi
vaky boli,
koci moja piscicza

PRINICE

My loutky na niti i loutky na drátku
pro naši Julii hledáme pohádku,
pro naši Julii, Julii, Juliánku.

Pro naši Julii
loutky zase ožijí,
pro naši Julii, Julii, Juliánku

Pro naši Julii
loutky zase ožijí,
pro naši Julii, Julii, Juliánku

Bez pyšných princezen
v zámku a ve skvostném sálu,
chci svoji pohádku znát.
Bez krásných rytířů
a moudrých tatíčků králů,
chci ~~ohlasné~~ ^{svoji} pohádku hrát.